

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izjava vsak četrtak in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 6 K, pol leta 3 K in za četrt leta 1-50 K. Naročnina za Nemčijo 8 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hodi sam po nje, plača na leto samo 5 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušča do odpovedi. — Udeležba „Kotofilnega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 12 vin. — Uredništvo: Koroska cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroska cesta šte. 5, sprejemni. — Inserate in imenice in reklamacije. — naročnino, inserate in reklamacije. — 1 kvadratni centimeter prostora stane 16 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala namazna“ stane beseda 5 vin. Parte in zahvale vsaka petitvra 24 vin., izjave in Poslano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do torka opoldne. — Nezaprite reklamacije so pošiljne proste.

Amerika proti Nemčiji.

Amerika je prekinila zveze z Nemčijo! To je najnovejša in najpomembnejša vest v svetovni politiki. Zgodilo se je to radi poostrenega podmorskega boja, s katerim je Nemčija in Avstrija zapretila svojim sovražnikom in vsem, ki bi podpirali naše sovražnike. Dosedaj so nemški in naši podmorski čolni vsako nepristransko in sovražno ladjo, le bojnih ladij ne, najprej pozvali, da se ustavi in da moštvo v stopi v rešilne čolne. Še le potem so ladjo potopili. A sovražniki, posebno Angleži, so naše mornarje varali. Ko so se ustavili in so se jim naši čolni približevali, so začeli naenkrat iz (navadno skritih) topov na naše streljati, ali pa so se zagnali v naše čolne, da so jih potopili. Zlorabljali so tudi barve in zastave nepristranskih držav. Nemčija in mi smo za to sedaj naznanili vsem nepristranskim državam pot in dan, po kateri in kedar naj vozijo njihove ladje in kar se ne bo po tem ravnilo, bo potopljeno. Na sovražne ladje pa se sploh ne bo ozir jemalo. To je poostren podmorski boj.

Amerika se je sedaj prva uprla našim odredbam na morju, s katerimi hočemo svojim podmorskim čolnom zagotoviti varnost in sovražnikom zabraniti dovoz vojnega gradiva in živil. Pretrgala je vse zveze z Nemčijo. Z nami, z Avstrijo, še dosedaj vzdržuje zveze. Naš novi poslanik v Ameriki, grof Tarnowski, še je dne 3. februarja izročil državnemu tajniku Lansingu svoja poverljiva pisma. Nemškemu poslaniku grofu Bernstorffu pa je isti dan izročila ameriška vlada njegove potne liste, to se pravi, ga pozvala, da odpotuje. Obenem je ameriška vlada svojega poslanika v Berlinu, Gerarda, odpoklicala ter mu naročila, da oskrbi tudi ameriškim podanikom v Nemčiji potne liste.

Predsednik Wilson nikomur ni povedal, kaj da misli ukreniti, ko je dobil nemško in našo napoved o poostrenem podmorskem boju. Še le ko je dal zapreti vrhove v arzenale, osigural tajnost o gibanju ameriškega brodograditelja, odredil strogo nadzorstvo nad nemš-

kimi parniki, ki so se že začetkom vojske zatekli v ameriška pristanišča in vse potrebno ukrenil, da se ohrani javni red in prepričijo nemiri, še le tedaj je naznanil, da Amerika prekine z Nemčijo vse zveze.

Vojske še Amerika Nemčiji ni napovedala. Bržčas je tudi tako dolgo ne bo, dokler ne bo potopljena prva ameriška ladja v poostrenem podmorskem boju. Z največjo napetostjo pričakujemo sedaj vesti, kaj bodo storile druge nepristranske države, ali bodo sledile ameriškem zgledu ali ne. O tem več na drugem mestu.

Pred cesarjem Karlom I. in cesarico Cito.

V sredo popoldne, dne 31. januarja, je bil za štajerske Slovence velepomemben dan. Veličanstvo nas presviti cesar Karel I. in cesarica Cita sta sprejela v avdienco tudi štajerski deželni odbor, da izrazi kot zastopnik štajerskega prebivalstva udanost in zvestobo ljudstva svojemu preljubljenemu vladarju. Odposlanstvo je vodil Edmund grof Attems kot deželni glavar; udeležili so se ga odborniki Franc grof Attems, pl. Feyrer, Stallner, Hoffmann-Wellenholz, Hagenhofer, dr. pl. Kaan in slovenski zastopnik dr. Karel Verstovšek.

Odposlanstvo je sprejel v veliki dvorani najprej najvišji komornik grof Lanckoronski, ki je dovedel zastopnike v dvorano tajnih svetnikov. Pred vrati, ki so peljali v sprejemno dvorano, je stala špalir ob obeh straneh avstrijska in ogrska telesna garda. Veličanstvo. Skozi ta špalir so vstopili v dvorano; Veličanstvo cesar Karel in cesarica Cita stojita sredi dvorane drug poleg drugega.

Deželni glavar nagovori vladarja.

Ko se prikloni odposlanstvo in postavi v kolobar, nagovori deželni glavar Veličanstvi v nemškem jeziku:

Vaši Veličanstvi! V najglobljejši spoštljivosti

se približuje deželni odbor štajerski stopnicam Najvišjega prestola, da se najspoštlivejši pokloni Vašima Veličanstvoma v imenu vojvodine Štajerske.

Prebivalci te dežele, ki se nahaja že več kakor šest sto let pod modro vladno knezov iz vladarske hiše Habsburžanov in Habsburg-Lotrčinžanov, so ostali vsikdar zvesti svojim Najvišjim deželnim gospodom, in so bili vsikdar pripravljeni, zastaviti imetje in kri za svoje kneze in za svojo domovino.

Skozi stoletja podedovana zvestoba in udanost do ljubljenega cesarske hiše napolnjuje srca Štajercev in tem čutilom daje resničen izraz naše odposlanstvo, ako izrazi Vašima Veličanstvoma zaobljubo najtesnejše pripadnosti, najprisrčnejše zvestobe, in najspoštlivejši udanosti ter izreka pripravljenost zastaviti za Vaši Veličanstvi in za državo vso silo in vse svoje moči sedaj in vselej, da tudi v težkih časih ne obupa, marveč zastavi vse ter pripomaga izvojevati pravični stvari slavno zmago, da bi bil pod Vašega Veličanstva modrim vodstvom zagotovljen državni trajen mir ter nov in najkrepkejši razvoj.

Vaši Veličanstvi prosimo kar najspoštliveje za milostivo naklonjenost za našo zeleno Štajersko.

Bog ohrani, Bog obvari, Bog blagoslovi Vaši Veličanstvi, vso cesarsko hišo in drago domovino.

Cesar odgovori nemški in slovenski.

„Iz celega srca se zahvaljujem cesarici in jaz za udanost, ki nama jo je izrazil štajerski deželni odbor v imenu vojvodine Štajerske in njenega prebivalstva. Zvesta udanost do mene in moje hiše, ki ste mi nanovo obljubili, je doživela v sedanjih vojski najslajnejše potrdilo. Z veseljem in ponosom sem gledal hrabrost in žilavo vstrajnost Štajercev na različnih frontah in s hvaležnim priznanjem se spominjam požrtvovalnosti, s katero je doma ostalo prebivalstvo prenašalo težave in pomankanja v tej dolgi vojski.“

Jaz in cesarica sva se vedno posebno rada pomudila v zeleni vojvodini. Ponesite Štajercem najino

LISTEK.

K 11 svečanu.

Ni mogoče popisati, kako milo je za vselej pri srcu vsakomur, ki je klečal kdaj tam, kjer leta 1858 Bernardika Subirusova, pred skalo masabijsko. — Devetinpetdeset let je letos od tistih blaženih dogodkov in prizorov, ko je Gospa nebes in zemlje 18krat stopila v Lurdu na našo grešno zemljo. Kako velik, neizrekljivo spodbuden je pomen teh prikazovanj! Na nekega že ranjkega gospoda župnika je napravilo čitanje in premišljevanje lurskih dogodkov tolik utis, da sem ga slišal, ne vem kolikokrat, povdarjati in se čuditi, da ljudstvo teh prikazni bolj ne premišljuje. Ni si mogel drugače, kot da je dal odduška tej znotranji gibanosti s tem, da je že na stare dni s krepko voljo na lepem griču pozidal premilo cerkvico — Mariji lurski v čast. Marijina podoba naj bi bila v duplini lepo razsvetljena, kakor je bila ona sama v lurski duplini oblita z žarom z nadnaravnega sveta. Mnogi čitatelji hitro uganejo, katera je tista cerkvica in kdo je bil dotični goreč Marijin duhovnik. — Tudi neka druga mila lurska cerkvica je že poprej vzrasla ob Savinji iz tal in tik pred vojsko pa prekrasen „slovenski Lurd“ ob Savi.

Kdorkoli si bil kdaj v Lurdu, povej mi, ali ti ne uhaajo tudi zdaj med vojno misli in hrepenenja zopet in zopet v tisti prebleženi pirenejski kraj, ki je, kakor bi se bil košček nebes spustil doli na zemljo. Ali ne premišlujete romarji lurski, kako je pač

neki zdaj med vojno tamkaj, kamor je čudovito lepa nebeška Gospa po Bernardiki dovolila hoditi gospej Miletovi in Tončki, mladenki iz družbe Marijinih otrok: Da, „smete hoditi s teboj onedve in drugi. Želim videti tukaj veliko ljudi.“ — In res, hodilo jih je tjakaj veliko, veliko. In čudeži Jezusovih dni so se vsa desetletja ponavljali. Pa, kakor zastopniki ljudstva Jezusovih čudežev niso pripoznavali, tako se je godilo tudi zdaj Materi. . . . Odkar je vojska, pa nisem nikjer nič več čital, kako je sedaj v Lurdu. Ali pišejo o tem kaj francoski nabožni listi?

Cemu obuja „Slovenski Gospodar“ spomine na lurske dogodke? Zato ker ponižno upa, da bo nebeško mili Gospej gotovo ljubo in drago, da spomin na njena prikazanja 30.000erim svojim vernim naročnikom oživi, a čitatelje pa menda 100.000ere ljubeznivo opomni, čemu je nebes in zemlje Vladevica prihajala med svoje otroke in kaj je želela od njih.

Svoje dni je „Slovenski Gospodar“ prinašal lepe cerkvene priloge — še zdaj zanimive. Ne bo odveč, če tudi sedanjim svojim čitateljem sredi političnih vesti kaj duhovnega pove.

Užaljena so gledala nebesa na grešno zemljo, prežaljena je zrla Pribežališče grešnikov, Zdravje

* Tabela Marijinih prikazovanj sem našel pred lursko duplino v frančiškanski cerkvi v Gradcu: a najdem jo tudi v „Glasniku najsv. Sre“ leta 1915, 3. šte. To tabelo bi kaj primerno povsod, kjer imajo lurske kapele, razločno lepo napisali na polu papirja in jo obesili v okvirju na steno. Vredna je nebeška Gospa, da poznamo zgodovino njenih prikazovanj in besed.

bolnikov. Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov, kako rod človeški, bolj ko se odtuja Bogu, bolj drvi v lastno pogubo večno in časno. Rešit ljudi, pomagat trpinom stopi sama med nje v deželi, kjer je dušna beda največja. Belo je oblečena, k molitvi so sklenjene njene deviško svete roke, rožni venec ima v njih. — Kaj se učiš, ljubi narod slovenski, ljudstvo Marijino, že iz te prikazni same? Če nismo dosti domeli opomina Materinega, ali ga v svoji lahkomisljenosti ne zadosti vpoštevati prej, ko so še bila leta sreče, miru in blagostanja, slušajmo ga v otroško nežni pokorščini vsaj zdaj vsi, vsi!

Otroci, mladeniči, mladenke, kaj pomeni bela obleka, kaj snežnobeli pajčolan? Kak pomen ima modri pas? Kaj znači, da se Brezmadežna tako dopadljivo ozira na zgoraj imenovano Tončko? In kaj rožni venec, ki se ji premika jagoda za jagodo v njenih svetlih prstih med molitvijo Bernardikino? — Ko je bilo med križarskimi vojskami versko-nravno življenje tolikanj propadlo, prišla je Marija in naučila sv. Dominika rožni venec. Današnje dni božja Mati zopet prihaja s presv. rožnim vencem. Kdor hoče umeti, lahko ume. Sv. rožni venec naj zdaj postane brevir krščanskega in vsega Marijinega slovenskega ljudstva. Vsakdo bodi sam goreč molilec pa vnet apostol rožnega venca, kakor so dolgo dobo let vsako leto opominjali in prosili Leon XIII.

Bilo je na prvo postno nedeljo, 21. svečana, ob prvem jutranjem svitu, ko se nebeška Gospa že šestič prikaže. Stojčica na rožnem grmu na skali se nje no oko ozre širom po zemlji. Potem obrne svoje preljubeznive, z žalostjo zalite oči na pred seboj bledečo deklico, ki jo prestrašeno vpraša: „Kaj Vam je, kaj

zahvalo in najin pozdrav in recite jim, da bom njihovi deželi olaril svojo deželnoočetovsko ljubezen in skrb (slovenski nadaljač): „... in izročite njim (Štajercem) Moje najmilostivejše pozdrave.“

Cesar in cesarica se pogovarjata z odborniki.

Ko je presvitli cesar končal svoj govor, pristopita cesar in cesarica k deputaciji in se pogovarjata z gospodi o vseh mogočih rečeh, posebno gospodarskih nalogah na Štajerskem; povpraševala sta zlasti o stanju glede živil v posameznih delih dežele, o gospodarstvu v občinah in o deželnih financah, o lovu; posebno pa sta se zanimala za razmere med ljudstvom. Presvitli cesar je podal vsakemu roko; sprejem je bil nad vse ljubeznjiv.

Cesar hvali štajerske Slovence.

Deželnega odbornika dr. Verstovška je vprašal cesar: „Kateri volilni okraj zastopate?“ Dr. Verstovšek odgovori: „Veličanstvo, slovenjegraški okraj na Spodnjem Štajerskem.“ Cesar: „Tam biva jo Slovenci!“ Na kar dr. Verstovšek potrди, Cesar: „Ste Vi tudi Slovenec?“ Dr. Verstovšek: „Da, Veličanstvo!“ Cesar: „Kako je v okraju?“ Dr. Verstovšek: „Veličanstvo, moram reči, da je pri nas v okraju še dobro!“ Cesar: „To je pa redkost, vesel mi je, kaj takega slišati.“ Dr. Verstovšek: „Primeroma z mesti in drugimi kraji je tukaj še res dober položaj.“ Cesar: „To ljudstvo je dobro in pobožno ter požrtvovalno!“ Dr. Verstovšek: „Veličanstvo, slovensko ljudstvo ima dobre vrline!“ S tem je bil razgovor končan. Deputacija se je nato kmalu poklonila in zapustila znamenite cesarske dvorane.

Slovenski Štajer se veseli svojega vladarja.

Že takoj prve dni se je raznesla po vsem Slov. Štajerju vesela vest, da je rabil presvitli vladar v odgovoru na nemški nagovor deželnega glavarja tudi slovenske besede, v katerih izroča ljudstvu najmilostnejše pozdrave. Presvitli vladar je spoznal slovenske može štajerske in slovenske mladeniče na bojnem polju, čisla jih in jih odlikuje. Kamorkoli pride, povsod jih nagovarja v blagi materinski: tako je storil tudi sedaj in dokazal, da dobro zna, da na Sp. Štajerskem biva slovensko prebivalstvo, ki gori za svojega cesarja, ki žrtvuje radevoljno vse za cesarsko rodovino in za skupno državo. Res so hudi časi; mnogo se more pretrpeti; naš presvitli cesar vse to dobro ve in zna; s ponosom in veseljem je gledal hrabrost vojakov, spominja se pa tudi požrtvovalnosti doma ostalega prebivalstva v deželi. Presvitli cesar izreco hvali slovensko ljudstvo radi njegovih vrlin in čednosti! To priznanje od Najvišje strani nas vse bodri in navdušuje, da se tem bolj združujemo in sklepajmo v vrste v prid in blagor naše lepe habsburške monarhije in v zaščito in obrambo habsburškega prestola! Povsod na Slovenskem Štajerskem, v vsaki premožni hiši, kakor v vsaki revni bajti, kjer le bije pošteno slovensko srce, vidimo te dni zadovoljne, vesele obraze, slišimo le izraz najglobokejše hvaležnosti, da presvetli cesar pozna vse naše težave in prizna vrline ljudstva, s katerimi jih prenaša. Ali naj nas to dejstvo ne spodbuja še k vedno večjim žrtvam! Vse, kar smo storili, smo storili za dom in za svojega vladarja! Že v kratkem času smo spoznali mladega cesarja; srečni smo, da vemo,

naj storim?“ — „Moli za grešnike!“ veli žalostna Mati.

V torek, 23. 2., zarana, pri sedmi prikazni in po razodetju 1. skrivnosti za Bernardiko zaprosi Marija: „In zdaj, moja hči, pojdi in povej duhovščini, da se naj tu sezida svetišče in prihaja ljudstvo sem v procesijah!“

Naslednji dan, na kvatno sredo, v jutru, ko se Bernardika na kolenih približa duplini, pa ji nebeška Gospa da tole povelje: „Moli za grešnike! Poljubi zemljo za spreobrnitev grešnikov! Pokora! Pokora! Pokora!“

V četrtek, 25. 2., veli nebeška gospa Bernardiki: „Pojdi, pij in umij se iz studenca in jej od zeljca, ki ondi raste!“ — Ko Bernardika hoče k reki Gav: „Ne hodi tja; nisem ti rekla piti iz reke; pojdi k studencu, ki je tu!“ — Bernardika izkoplje v pesku jamico, iz katere jame izvirati najprvo mala, kalna vodica, po kateri že drugi dan nenadoma i-čudežno ozdravi oslepele kamnosek A. Bouriette, in naslednji četrtek, 4. 3., dveletno smrtnobolano dete Bouhotov. — Ta studenec daje zdaj 122.000 litrov vode na dan.

Na praznik Marijinega Oznanjenja, dne 25. sušca (16. prikazanje), prosi Bernardika po naročilu lurskega gospoda župnika: „O moja Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako Vam je ime?“ — „Jaz sem Brezmadežno Spočetje.“

kako misli in sodi o nas. Zato se moramo povsod kazati vredne svojega vladarja: Navdušeni hrabri vojaki bodo šli tem pogumnejše v boj, s krvjo in življenjem bodo izkazovali naprej svojo udanost na bojnem polju, z mirnim srcem in potrpežljivo bomo prenašali doma vsa gorja, samo da nastopi kmalu že čas zmage in se pribori za vse zaželjeni mir. Slovenska cesarska pesem se boče po nastopu zmage tem lepše razlegala po slovenskih krajinah, lepe slike presvitlega vladarja Karela in vladarice Cite bomo venčali v vseh slovenskih domovih v znak ljubezni, hvaležnosti in udanosti do Nju Veličanstev!

Bog živi našega cesarja, Bog živi našo cesarico!

Cesar avstrijskim kmetom

Cesar je dne 31. januarja sprejel tudi zastopnike vseh avstrijskih kmetijskih družb, oziroma gospodarskih svetov, da se mu poklonijo in mu izrazijo udanost avst. kmetov do ces. dvojice in do presvetle vladarske hiše. Na govor barona Ehrenfelsa, predsednika nižjeavstrijske kmetijske družbe, je cesar odgovoril:

„Radostno ginjenega srca sprejemam poklonitev avstrijskih poljedelcev. Zatrjevanje iz ust njihovih poklicanih zastopnikov, da se avstrijski kmetje zavedajo velikosti svojih v sedanjih težkih časih posebno važnih nalog in svojih dolžnosti napram splošnosti, vzamem z zadovoljstvom na znanje in se zelo hvaležno spominjam vseh onih mož in žen, ki so vsled podedovanega domoljubnega mišljenja in imajoč občni blagor pred očmi, zastavili vse svoje sile, da obdelajo drago domačo zemljo, in tako onemogočijo brezbožni izstradalni načrt naših nasprotnikov.“

Velika vojska, katero bo moja neprimerno hrabra armada z božjo pomočjo zmagovito nadaljevala, je nas naučila, da smo velik pomen kmetijstva za državo v polnem obsegu in še bolj, kakor se je to že dosedaj storilo, spoznali in uvaževali. Tudi tu je pokazala vojska, kakor na vseh pride-lovalnih poljih, da nam popolen uspeh jamči od domoljubnega čustva narekovana, neumorna delavnost in ustvaritev ter izpolnitev časovnim potrebam pri merne organizacije. Nadaljujte svoje delo v tem smislu! Prosim nebesa, da bogato blagoslovi te nam tako drage domače livade in zagotavljam vse poljedelstvo svoje deželnoočetovske naklonjenosti in ljubezni.

Za srčne pozdrave se Vam zahvaljujem iz celega srca. Izročite to zahvalo vsem našim pridnim kmetom in vrlim kmeticam, od katerih imajo mnogo svojih mož in sinove na bojiščih. Povejte jim, da v polni meri cenim njihovo zaslugo, storjeno državi vsled njihovega vstrajnega dela, da poznam njihove težave in da se lahko zanašajo na mojo trajno skrb za nje in na zahvalo naše ljubljene domovine.“

Naše žrtve za domovino.

V Enzenbahu na Gornjem Štajerskem je dne 24. januarja umrl po dolgi bolezni Avgust Vračič.

Na velikonočni pondeljek se je dogodil čudež z gorečo svečo: 16. julija, na škupilski praznik, se je Marija poslovala.

Rekli smo, da bo gotovo nebeški Gospej ljubo, — in si zato Stejemo v veselo zadoščenje, da se spominjamo njenih prikazovanj, in da pred vsem opozorimo na njene opomine, ki zadevajo rod človeški, ki zadevajo nas. Na nekatere reči smo opozorili že zgoraj. Pred vsem nam zdaj v vojnem času stopa pred oči in sega v srce Marijin opomin k pokori. Po širnem svetu se ozre sveta Mati božja — nato pa ji solze zalijejo oči in ona naroči: Moli za grešnike! Se mnogo nujnejši opomin k pokori pa je na kvatno sredo: trikratni klic k pokori. — Toda širni, zlasti oči in svet besed iz Marijinih ust kljub neštevilnim čudežem ni sprejel niti na Francoskem in niti drugod. Če nismo slušali besed evangelijskih, in ne prošelj Materinih, ne tako nujnih opominov treh zadnjih velikih papežev, je-li tedaj čuda, če nas sedaj huda šiba tepe? Nedožnim in pravičnim bo v neizrekljivo zaslužjenje, ako posnemajo Joba, grešnikom k spokorjenju, kateri hočejo oči odpreti. Gotovo hoče Bog po poslani šibi veliko ljudi zveličati, ki bi morda drugače še huje zabredli. Pomislimo, kako priprave za napade na Cerkev Kristusovo ali za številen odpad od nje so se obetale za Husovo 500letnico (1415) in za Lutrovo 400letnico za letošnje leto.* Naj ugibljemo o vzrokih vojske kakor hočemo,

doma od Marije Snežne na Velki. Bil je spreviden s sv. zakramenti. Bil je na bojišču trikrat ranjen. Dobil je tudi sušico. Rajni je bil vrl mladenič in priden kolar.

Žalostna novica, ki je globoko potrla celo Pučkovo rodbino pri Sv. Antonu v Slov. gor., kakor tudi vse sosedje in znance, je prišla okoli Božiča, da je vojaka Antona Pučko, posestnika v Zupetincih, v daljnih tirolskih gorah zasul sneg. Rajni, ki je bil v 45. letu svojega življenja, je ob mobilizaciji zapustil dom in ljubljene svojece ter je kot deseterik bil pridelen k delavskemu oddelku v Galicijo. Po daljšem času je bil kot četovodja s svojim delavskim oddelkom prestavljen na Tirolsko, kjer je našel sedaj žalostno smrt. Bil je s svojimi, njemu pridelnimi tovariši ravno v baraki, kjer so zavživali svoje kosilo, kar je pridrivil grozen snežen plaz, ki je pokopal vse pod seboj. Se le čez 19 dni so ga z drugimi vred izkopali iz strašnega groba. Rajni, ki zapušča žalujočo ženo in dva sina, od katerih starejši Leopold se tudi že dolgo bojuje na južnem bojišču, je bil vzgleden, varčen, skrben in delaven gospodar, mirnega, treznega, prijaznega obnašanja, spoštovan in ljubljen ne samo od domačih, ampak tudi od sosedov in znancev. Bil je tudi izučen in spreten godec in je pri marsikateri veselici, zlasti pa pri novih mašah in primicijah, pomagal s svojo spretnostjo. Hudi udar zares za ženo in sina, katere pa naj tolaži zavest, da ta ločitev ni za vedno, saj: Križ nam sve-ti govori, da vidmo se nad zvezdami!

K Sv. Lovrenu v Slov. gor. smo dobili žalostno poročilo, da je Jakob Bohinc že dne 15. septembra 1914 v Holmu na Rusko-Poljskem umrl na koleri. Boril se je tri mesece proti Rusom. Bil je iz mladih let naračnik „Slov. Gosp.“ Njegove edine želje so bile, še enkrat videti svoje domače, pa božja volja je drugače hotela. Izguba pridnega gospodarja, dobrega moža, je silno potrla njegove sorodnike, neotolažljivo ženo s tremi malimi otroki. Mirno spavaj, dragi Jakob, v tuji in neznani nam zemlji!

Dne 7. decembra je padel od sovražne granate zadet Janez Zunič iz Cvena pri Ljutomeru v najlepšem cvetu svoje mladosti, star še le 24 let. Zapustil je žalujoče starše, brate in sestre.

Solčni žarki naj tvoj grob zlatijo, bodi tamka tvoje spanje sladko, Naj miru tamkaj nikdo ti ne jemlje, saj življenje ti je bilo kratko.

Iz Laporja se nam piše: Žalostna novica je ranila srce staršem, trem bratom in šestim sestram, da je najmlajši sin Jožef Kitek, star še le 19 let, doma v Vrholah, padel na italijanski fronti dne 12. julija. Prvi brat Franc je na italijanskem bojišču pri sanitejah, drugi Anton je na Ruskem vjet in 3. brat Simon se pa še vedno bojuje v Galiciji. Padli je bil priden in ponižen fant, nikomur se ni zameril, zato so ga vsi radi imeli. Veselilo ga je vsakovrstno delo, največ veselja pa je imel z živino. Nad zvezdami čaka sedaj Jožef na svoje domače.

Dne 27. januarja je mirno v Gospodu zaspal, previden s sv. zakramenti za umirajoče, priden mladenič-vojak Rudolf Vodišek v Dobropolji pri Planini. Vsled prehlajenja v vojaškem stanu se ga je lotila huda bolezen-jetika, ki mu je pretrgala nit življenja v cvetu svoje mladosti, v 22. letu njegove starosti. Iskal si je zdravja v vojaški bolnišnici, pa najbolj izkušeni zdravniki mu niso mogli pomagati. Ko je sam čutil, da zanj ni več pomoči, si je želel, da bi ga pustili domov, da bi vsaj počival na domačem pokopališču zraven svoje ljube matere, katere ni nikdar v svojem življenju poznal. Kot nežno dete, osem mesecev star, mu je umrla mati. Bog daj, da bi sedaj v svetem raju bila združena ter se na večno veselila. Rajni je bil veselega, miroljubnega, in treznega značaja, delaven, varčen in pobožen. Udan v voljo božjo je prenašal bolezen, katera ga je mučila skozi tri mesece.

na se vali krivda sem ali tja, gotovo je, da je božja pravičnost bila že prehudo užaljena in da se božja jeza da s pokoro potolažiti, božji mir le s pokoro izprazniti. Kakor se opominjala božja Mati k molitvi za spreobrnjenje grešnikov in k pokori, tako so, kakor čitamo, izrekli naš sveti Oče Benedikt XV. dne 5. januarja l. l.: „Držimo se trdno te misli, da nas strašni, po človeški zlobi spleteni bič ne bo prej nehali tepsti, dokler ljudje ne bodo božji pravičnosti dali zahtevanega zadoščenja za svoje krivice.“

Ne odlagajmo, ne čakajmo drug na drugega, sprejmemo vsi obenem Marijin opomin o obletnici njenih prikazovanj: začnimo vneto moliti za spreobrnjenje grešnikov, delajmo pokoro z radevoljnim postom, ki se nam zdi itak nalaga, z gorečnejšimi posamnimi in skupnimi molitvami, z milošnjo duhovno in telesno, t. j. odkritosrčno ljubeznijo do bližnjega. Stari dobri Bog, ki je vedno milostljiv, nas ne bo pustil čez silo skušati, ali bo z večjo silo obenem tudi milost pomnožil svojim zvestim. Vedno nujnejše priprošnje, sprava, zadostitve, procesije, sveta obhajila naj bodo znamenje časa.

Kraljica miru, lurska Mati božja, pa prosi za nas!

J. E.

* V nekem nemškem nabožnem listu smo čitali goreč opomin, naj se letos pred 31. oktobrom opravljajo pravne pobkožnosti.